שני טמא. וקאכיל ליה בירושלים בלא פדייה: ה"ג והיכן מווהר

על אכילה שלא יאכלנו בטומאה איני יודע ס"ל לא סוכל וגו'. כך

הניחא למאן דאמר בתר למד אזלינן אלא

למאן דאמר בתר מלמד אזלינן מאי איכא

למימר דם ובשר חדא מילתא היא: קדשי

קרשים וכו': תנינא חדא זימנא מעשר שני

והקדש שלא נפדו אמר רבי יוםי בר חנינא

סיפא במעשר שני מהור וגברא מהור 🗈 דקא

אכיל חוץ לחומה רישא במעשר שני ממא

וגברא ממא וקא אכיל ליה בירושלים ומנ"ל

דמחייב עליה משום מומאה ¢דתניא ר"ש

אומר ולא בערתי ממנו בממא יבין שאני

ממא והוא מהור בין שאני מהור והוא ממא

והיכן מוזהר על אכילה איני יודע מומאת

הגוף בהדיא כתיב 2נפש אשר תגע בו

וממאה עד הערב ולא יאכל מן הקדשים וגו'

אָלא מָומאת עצמו מנין יּדכתיב ילא תוכל

לאכול בשעריך ולהלן הוא אומר יבשעריך

תאכלנו, השמא והשהור ותניא דבי רבי

ישמעאל יאפילו ממא ומהור אוכלין בקערה

אחת ואין חוששין וקאמר רחמנא היאך (כי ממא

דשרי לך גבי מהור התם הכא לא תיכול

ומנ"ל דבר פדייה הוא ידאמר ר"א ימנין

למעשר שני שנממא שפודין אותו אפילו בירושלים ת"ל ַכי לא תוכל שאתו ואין

שאת אלא אכילה שנאמר יוישא משאות

מאת פניו א"ר ביבי א"ר אסי מנין למעשר

שני מהור שפודין אותו אפילו בפסיעה אחת

חוץ לחומה שנאמר כי לא תוכל שאתו האי

מבעי ליה לכדרבי אליעזר א"כ לימא קרא

לא תוכל לאוכלו מאי שאתו ואימא כולו

להכי הוא דאתא א"כ לימא קרא לא תוכל

ליטלו מאי שאתו ש"מ תרתי יתיב רב חנינא

ורב הושעיא ש וקא מבעיא להו אפיתחא

גמרא טומאת הגוף בהדיא כתיב

ביה ולא יאכל מן הקדשים כי אם

רחך וגו' ומוקמינן לה ביבמותש

במעשר (ד) מדכתיב י) כי אם רחן הא

רחץ טהור דטבל ועלה אוכל במעשר:

(רבינו גופו טהור ויצאה נשמתו

בטהרה לא פירש יותר. מכאן ואילך

לשון תלמידו ר' יהודה בר' נתן) לי : (ס) כך

הוא לשון הברייתא (כלומר) איני

יודע להיכן מוזהר לכך תלמוד לומר

לא תוכל וגו׳ והש״ס לא שביק ליה

לאסוקי מילתיה אלא קדים ופריך

ומתמה אמאי קאמר איני יודע הא

טומאת הגוף בהדיא כתיבא נפש

אשר תגע בו כו' לא יאכל מן

הקדשים כי אם רחן בשרו במים

ואמרינן ביבמות דהאי קרא במעשר

שני קאמר דטבל ועלה אוכל כו':

ולהלן הוא אומר. בבכור בעל מום

(שנפדה) בשעריך תאכלנו ולעיל מיניה

כתיב כי יהיה בו מום: אפילו טמא

וטהור. דאע"ג דאסור בגיזה ועבודה

כדאמרינן (בכורות דף טו.) בכל אות

נפשך תובח ואכלת בשר 0 תובח ולא

גיזה ואכלת ולא לכלביך בשר ולא

חלב אפי׳ הכי טמא וטהור אוכלין

אותו בקערה אחת דנאכלים

דכיון דטמא אוכל בהן היינו בטומאת

הגוף אוכל הטהור וכשהטהור אוכל

עמו לאחר שנגע בו היינו טהור

אוכל טומאת עלמו שאכל את הטמא:

האי טמא דשראי לך התם. בבכור

בעל מום דכתיב ביה בשעריך הכא

גבי מעשר לא תוכל והיינו לא תוכל

לאכול בשעריך כלומר אי אתה רשאי

לאכול מעשר שני מי בתורת בכור שכתוב

בו בשעריך דבעל מום דבכור נאכל

בטומאת עלמו ובטומאת הגוף וזה

אסור: ומגלו דבר פדייה הוא. מעשר

שני שנטמא דמדקאמר במתני' שלא

נפדה מכלל דאי בעי פריק ואפילו

בירושלים דאע"ג דמעשר שני טהור

אינו נפדה בירושלים דכתיב 0כי ירחה

ממך ונתת בכסף בריחוק מקום אתה

פודה ולא בקירוב מקום (קדושין דף

מ:): וחין שחם חלה חכילה. והכי

קאמר קרא כי ירחק ממך שיהא

מעשר טהור חוץ לירושלים או אפילו הוא בירושלים אלא שאי אתה יכול

בטומאת הגוף

ובטומאת עלמן

עא א מיי׳ פ״ג מהל׳ מעשר שני הל׳ א סמג לאוין רסד: עב ב מיי׳ פט״ז מהל׳ טומאת אוכלין הלי וא סמג עשין רמו: עג ג מיי׳ פ״ב מהל׳ מעשר שני הלי ח ופ"ג הלי ג סמג עשין קלו: עד ד ה מיי׳ שם פ״ב הלי ח קמג שם: עה ו מיי שם הלי ו:

מוסף רש"י

לא בערתי ממנו בטמא. מכלל שנאמר בטבא. מנכנ שממת בוידוי מעשר לא בערתי ממנו בטמא, דמשמע בין שאני נוחא כו׳ כוא חחודה בו את הנר, וכל שכן בטהור, דלא ניתן אלא לאכילה ושתיה וסיכה, מלח קניה וסיכה, שמעינן מד^{גר} זודור הולרך להתודות על הטהור ש"מ הכי קאמר אפילו הכי קאמר אפילו הטומאה שלא בשעת כולמי לאוכלו לא נחמיו להדלקה, אלמא אינו נאכל נטומאה, (יבמות עג:). והיכן מוזהר על והיכן מוזהר על אכילה איני יודע. לאו מפורש, לכך נאמר לא תוכל, והשתא פריך הש"ס מקמי דליסליק למילחיה, טומאת הגוף בהדיא כתיב. ואמאי קמני איני יודע (שם). ולא יאכל מן הקדשים. ומוקמיען האי קרא במעשר כדכתיב כי אם רחץ בשרו במים ולא בעי העו.
בשעריך תאכלנו.
בפסולי המוקדשין קאי
לאחר פדיון שאוכלן זר
(שם). דשרי לך גבי
ההוא בשעריך
ייסור בעי הערב שמש (שם). טהור. ההוא בשערין דהתם דקשרי ליה לטהונ לאוכלו אחר שנגע טמא נחוכם מחו שנגע טננח בקערה ונטמאה, קאמינא לך הכא במעשר שני לא תיכול (שם). שפודין אותו אפי׳ בירושלים. שנכנס ואע"ג להות בעלכנט ומע"ג דרשינן כי ירחק ממך המקום ולרת הכסף בידך, ברחוק מקום אתה פודה ולר ולא בקרוב מקום (סנהדרין קיב:) שאין מעשר טהור נפדה שם, דכתיב כי ירחק ממך וגו' ונתת בכסף ולא כשהיה בירושלים (ב"מ נג:). ואין כשלא תוכל לאוכלו, כגון זה שנטמא, ונתת בכסף (פסחים לו:) והכי קאמר שנטמא, ולרת הכסף בידך

דרשא במעשר שני ממא וגברא ממא. או או קאמר דבחדא הניהא למאן דאמר כו'. פלוגתא היא באיהו מקומן ש': רישא במעשר א יפשם שג. ש רשיא מינייהו לקי: הוא בפנים ומשאו מבחוץ מהו אמר ליה

בי ירחק ממך המקום ממך ממלואך. כך גירסת הקונטרס וי"ג ממך לחודיה כלומר ממך גופך והרי גופו בפנים וקשה על זה דאם כן 👚 היא שנויה בסיפרייי) וכשקבעוה כאן לא הספיקו לגומרה עד דאקשי

אדם שנופו בירושלים ופירום מעשר שני שלו בעירו א"כ לא יוכל לחללם כיון שגופו בירושלים וזה אינו דעד כאן לא מיבעיא ליה לרב פפא אלא בדנקיט קניא ואי לא (ו) קניא מודה דיכול לפדותם אע"ג דגופו בפנים כיון שהפירות חוץ לירושלים והוא נותן טעם דהא קרינן בו לא תוכל שאתו אף בגופו בפנים ושמא איכא למימר דשבקיה לקרא דממך דמשמע מגופך דאיהו קא דחיק ומוקמי אנפשיה היכא דלא שייך שם לא תוכל שאתו שאינו מחוסר טעינה כזה שהוא על כתפיו ורב פפא מיבעיא ליה בקניא כך נראה למשי"ח אבל על גירס׳ דממילואך קשה דממילואך היינו המשוי כדפירש הקונטרס (ש' ש' גבי משאו מבפנים וגופו מבחוץ וכיון שמשאו מבחוץ קרינן כי ירחק ממלואך ול"ל דממלואך מגלה לנו דהגוף והמשוי בחד והוה ליה במקלת המשוי בפנים: אמר רבי יוחנן מאימתי מעשר שני חייבים עליו משיראה

פני הבית. וקשה דכיון דקודם שיראה פני הבית הכי נמי דמותר לאכלו חוץ א"כ למה הוזקק לעולם לפדות מעשר שני וי״ל דודחי ליכח לחו חבל עשה איכא דכתיב ולרת הכסף בידך אבל בלא פדייה לא:

מיתיבי רבי יוםי אומר כו'. ה״ה דמלי לאותובי (ח) מתניתין

דאוקי לעיל סיפא במעשר שני טהור דאכיל חוץ לחומה אלא ודאי משני דעייליה ואפקיה אבל הכא קשיא מאי למימרא ובמתני׳ ליכא למפרך דהא קא 🕫 מהני ליה למלקיות דלא השמיענו שום חידוש בהם:

דירושלים מהו פשיטא הוא בחוץ ומשאו בפנים קלמוהו מחיצות הוא בפנים ומשאו בחוץ מהו יתנא להו ההוא סבא בדבי רבי שמעון בן יוחי כי ירחק ממך המקום ממילואך בעי רב פפא הנקים ליה בקניא מאי תיקו אמר ר' אמי אמר ר' יוחגן מעשר שני מאימתי חייבין עליו משראה פני החומה מ"מ דאמר קרא סילפני ה' אלהיד תאכלנו (שנה בשנה) וכתיב י(כי) לא תוכל לאכול בשעריך כל היכא דקרינן ביה לפני ה' אלהיך תאכלנו קרינן ביה לא תוכל לאכול בשעריך וכל היכא

דלא קריגן ביה לפני ה' אלהיך תאכלנו לא קריגן ביה לא תוכל לאכול בשעריך מיתיבי ירבי יוסי אומר כהן שעלתה בידו תאנה של מבל אמר

לאוכלו שנטמא ונתת בכסף: אפילו בפסיעה אחת. אט"ג דכתיב ירחק דמשמע טובא ח"ל כי לא תוכל שאתו לנושאו ולהביאו לפנים מן החומה דהכתוב לא תלה הדבר בריחוק אלא בנטילה דכל זמן דאיכא למיעבד אכתי נטילה והבאה לפנים אפילו פסיעה אחת פודה אותו: **לכדר' אלעזר**. למעשר שני שנטמא: מאי שאסו. שמע מינה לכדרב אסי: יחיב רב חנינא ורב הושעיא אפיחחא דירושלים וקא מיבעי להו: ממלואך. מכל מילוי שלך ומשא של אדם חשיב מלואו דלא תימא ממך ממקלתך דכל זמן שרחק מקלתך יהא נפדה אלא כי ירחק ממלואך פדה אבל כשאתה בפנים או משאך בפנים לא רחק המקום ממלואך ושוב לא תפדה אלא ואכלת שם: בעי רב פפא. הוא מבפנים ונקיע משאו בקניא ארוך משאך בפנים לא רחק המקום ממלואך ושוב לא תפדה אלא ואכלת שם: בעי רב פפא. הוא מבפנים ונקיע משאו בקניא ארוך מבחון: מהו. כיון דלאו ממש על כתיפו הוא אין זה מלואו והרי הוא כמועל לארץ ונפדה או דלמא כיון דנקיע ליה משאו קרינא ביה חיקו. כן נראה בעיני רבי ועיקר: משיראה פני החומה. וחוץ לחומה דמתני׳ היינו דעייליה ואפקיה: דלא קרינא ביה לפני ה' אלהיך. דלה הכניסו לפנים: כהן שעלתה בידו חאנה של טבל ואמר חאנה זו חרומתה בעוקלה. בלד זובה: מעשר ראשון בלפונה. בלד לפון שלה והוא אוחזה כנגד מזרח וכן מעשר שני בדרומה: **מרומה בעוקליה כו'**. דבעי ראשית שיהא שיריה ניכרין והלכך בעינן סיום והאי דתנן (דמאי פ"ז מ"ד) שני לוגין שאני עתיד להפריש הרי הן תרומה במקומן פליג אהא דלא בעי ראשית שיהא שיריה ניכרין: @ והיא שנם מעשר שני. ואותה שנה שניה שראוי ליתן בה מעשר שני: והוא בירושלים. כשקרא שמות הללו על אותה תאנה: מעשר עני בגבולין. או שהיא שנת מעשר שלישית ואמר מעשר עני בדרומה ולא אמר מעשר שני והוא אפי׳ בגבולין:

לוקה דממינואך היינו המשוי כדפי הקונטרס וכיון שמשאו מבחוץ קרינן ביה כי ירחק ממילואך לגבי משאו מבפנים וגופו מבחוץ וצ"ל 5% ונ"ג ואין להקשות דלמא אה"נ דההוא גופיה פשיט ליה דקריע ציה [כי ירחק] די"ל דא"כ כ"ש נקניא דקריע ניה כי ירחק ומאי קא מיבעי ליה לרג פפא: (ח) ד"ה מיחני וכי לאומובי ממתגיתין וכי אלא דאמתגי ודאי משני וכו' ואמתניתין ליכא למיפרך מאי למימרא דהא קא מגי להו למלקות:

סנהדרין קיב:, ד) [נ״ל אלעזר], ה) [נ״ל כי אם תוס' ר"ה יב. ד"ה תנא כו"ן, ו) וזבחים נ.ז. ה) וכאה יב יז], **ט**) [עד:], י) [ויקרא כב], **כ**) והוא חתנו של רש״י ז״ל, ל) [דברים יב], מ) [בק"ח נוסף: שנטמא], ל) [דברים דן, ס) רש״ל מה״ד מע״ם בדרומה ואומה ע) כדפירש הקונטרס כאן במשאו מבחוץ א״כ קרינן כי ירחק ממלואך כו'. רש"א.

תורה אור השלם ו. לא ארלחי ראוי ממוו וְלֹא בָעַרְתִּי מִפֶּנוּ בְּטְמֵא וְלֹא בָעַרְתִּי מִפֶּנוּ בְּטְמֵא וְלֹא נָתַתִּי מִפֶּנוּ לְמֵת יָלא דֶּתָה. בּישֶׁה יְּבְּיֵּג' שְׁמַעְתִּי בְּקוֹל יְיָ אֱלֹהָי עָשִׂיתִי בְּכֹל אֲשֶׁר צִוִּיתָנִי: דברים כו יד ַנְּפֶשׁ אֲשֶׁר תַּגַּע בּוֹ 2. נֶפֶשׁ אֲשֶׁר תַּגַּע בּוֹ וְטְמְאָה עַד הָעָרֶב וְלֹא יאבַל מִן הַקֶּרָשִׁים בִּי אִם רָחַץ בְּשָׁרוֹ בַּמְיִם:

רְחַץ בְּשָרוֹ בַּמָּיִם:

רקרא כב ו

ייקרא כב ו

ג לא תוכל לְאַבל

בְּשְׁעִריְרְ מִעְשֹׁרְ וְבָבֹרת
בְּשְׁעִריְרְ וְבַכֹרת
בְּקְרָךְ וְבַאנְרְ וְבַכְרת
אַשֶּׁר וְתָּדֹרְ וְבַרתּיִר
אַשֶּׁר וְתָּדֹרְ וְבָרתִירְ
וַתְרוּמַת יִדְרִי
וְתְרוּמַת יִדְרִי
ידברים יב יו
דברים יב יו

4. בִּשְׁעֶרֶיףְ תֹאבְלֶנּוּ הַשְּׁמֵא וְהַשְּׁהוֹר יַחְדְּוּ בַּצְבִי וְכָאיָל: דברים טו כב

5. וְכִי יִרְבֶּה מִמְּוֹךְ הַדֶּרֶךְ כִּי לֹא תוּכֵל שְׂאֵתוֹ כִּי יַרְחַלְּ מִמְּלְּ הַנְּלְלְ שְׁאֲשׁר יַרְחַלְ מִמְלְּ הַנְּלְלְ שְׁוּם יַרְחַלְ מִמְלְ הַנְּלְלְ שְׁוּם אַלֹהֶיף: בריים יד כד אַלהָיף: בריים יד כד פניו אלהם ותרב משאת בָּנְיָמִן מִמַּשְׂאת בָּלְם חָמֵשׁ יָדוֹת וַיִּשְׁתּוּ וַיִּשְׁבְּרִוּ בראשית מג לד בווי בואס זו מג יו. 7. בִּי אִם לִפְנֵי יְיָ אֱלֹהֶיךְ תֹאבְלֶנוּ בַּמְקוֹם אֲשֶׁר בְּחַר יִיָּ אֱלֹהֶיךְ בּוֹ אַתָּה וּבְנָך וּבְתֶּךְ וְעַבְּדְּךְ וִאֲמָתֶךְ וְהַלֵּוִי אֲשֶׁר בָּשְׁעֶרֶיךְּ נְּכֵל מִשְׁלַח בָשְׁעֶרֶיךְ נְשְׁמַחְתָּ לִפְנֵי יְיָ אֱלֹהֶיךְ בְּכֹל מִשְׁלַח משלח

הגהות הב״ח

(A) גמרא וקא אכיל ליהחון לחומה: (ב) שם טמא דשראי לך (גבי טהור התם) מא"מ ונ"ב ס"א גבי בכור: (ג) שם רב חנינא ורב הושעיא (וקא מיבעי להו אתיחחא דירושלים נה) מפיננחט 1ירוסנים מהו פשיטא) תא"מ ונ"ב ס"א ור' הושעיא אפיתחא דירושלים וקא מיבעי להו פשיטא הוא כו': (ד) רש"י ד"ה ה"ג והיכן וכו ביבמות במעשר שני מדכתיב: (ה) ד"ה איני יודע כך הוא לשון וכוי היכן מוזהר על כך מלמוד לומר וכוי למילתיה אלא וכו' ולא 'אכל: (ו) תום' ד"ה הוא קניא מודה וכו׳ שהפירות חוץ לירושלים והוא גושא אותם לירושלים דהא קרינן נו לא תוכל: (1) בא"ד ק דממילואך היינו המ